

Sygn. akt IV U 1156/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Tadeusz Piesowicz

Protokolant: sekr. sąd. Monika Buźniak

po rozpoznaniu w dniu 04 grudnia 2013 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania J. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 27 maja 2013 roku, znak: (...)

w sprawie J. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. L. emeryturę od dnia 17 czerwca 2013 roku.

Sygn. akt IV U 1156/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 grudnia 2013 roku

Decyzją z dnia 27 maja 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. – powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 z zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8 poz. 43 z zm.) odmówił J. L. przyznania emerytury. Organ rentowy wskazał, że odwołujący nie spełnia przesłanek do nabycia emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 roku nie wykazał co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy podniósł, że J. L. na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 28 lat 1 miesiąc i 13 dni, w tym 14 lat 9 miesięcy i 14 dni pracy w warunkach szczególnych, tj. od 5 stycznia 1984 roku do 27 grudnia 1984 roku, od 1 stycznia 1985 roku do 13 lipca 1986 roku i od 28 lipca 1986 roku do 31 grudnia 1998 roku. Organ rentowy nie zaliczył do pracy w szczególnych warunkach okresu od 3 marca 1980 roku do 31 grudnia 1983 roku, ponieważ zeznania świadków nie stanowią dowodu na potwierdzenie okresów pracy w szczególnych warunkach

Powyższą decyzję zaskarżył J. L. wnosząc o jej zmianę i przyznanie emerytury albowiem posiada co najmniej 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych. Uzasadniając odwołanie podniósł, iż pracę taką wykonywał w następujących okresach:

- od 2 października 1970 roku do 25 kwietnia 1973 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K., jako monter rurociągów przemysłowych,
- od 8 maja 1975 roku do 3 maja 1977 roku w (...) Spółdzielni Pracy Budownictwa (...) w N., jako monter wewnętrznych instalacji sanitarnych i spawacz,
- od 4 maja 1977 roku do 29 lutego 1980 roku w Ośrodku (...) w P. jak o konserwator instalacji wod-kan,
- od 3 marca 1980 roku do 31 grudnia 1983 roku w Zakładzie (...) w N. na stanowisku spawacz-monter instalacji sanitarnej i c.o.

Podał, iż charakter jego pracy może potwierdzić na podstawie zeznań świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie - podnosząc argumentację, której użył w zaskarżonej decyzji. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie wskazał, że odwołujący się nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszącym co najmniej 15 lat.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że odwołujący się J. L., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 28 lat 1 miesiąc i 13 dni, w tym 14 lat 9 miesięcy i 14 dni pracy w warunkach szczególnych, tj. od 5 stycznia 1984 roku do 27 grudnia 1984 roku, od 1 stycznia 1985 roku do 13 lipca 1986 roku i od 28 lipca 1986 roku do 31 grudnia 1998 roku. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Wniosek o przyznanie emerytury złożył dnia 17 maja 2013 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. L. w okresie od 2 października 1970 roku do 25 kwietnia 1973 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K., jako monter rurociągów przemysłowych. Odwołujący wykonywał prace przy budowie rurociągów i węzłów ciepłowniczych, które polegały na układaniu tych instalacji w głębokich wykopach.

W okresie od 3 marca 1980 roku do 31 grudnia 1983 roku J. L. zatrudniony był w Zakładzie (...) w N.. Zakład zajmował się budową obiektów dla gminnych spółdzielni, takich jak masarnie, piekarnie, restauracje, pawilony a także budynki mieszkalne dla pracowników. Odwołujący wykonywał prace spawalnicze związane z wykonywaniem instalacji wodnych, gazowych, kanalizacyjnych. Większość prac wykonywana była wewnątrz budynków. Prace wykonywane były w brygadach liczących 3-5 pracowników w tym jednego spawacza. Odwołujący wykonywał tylko prace spawalnicze, natomiast czynności związane z przygotowaniem do spawania wykonywane były przez pozostałych pracowników brygady.

Razem z odwołującym w tym okresie pracowali F. K. jak kierownik budów i M. B. jako monter instalacji.

J. L. ukończył kurs spawalniczy w zakresie spawania gazowego.

dowód: świadectwa pracy k. 97 i k. 101 akt ZUS, zeznania świadków zawarte w protokole rozprawy: F. K. od 08:23 min do 15:36 min, M. B. od 15:47 min do 26:53 min oraz zeznania odwołującego od 20:50 min do 26:53 min, akta osobowe odwołującego z (...)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której autentyczności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się oraz świadków: F. K. i M. B. uznając je za wiarygodne, spójne, logiczne, a także zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadkowie pracowali wspólnie z

odwołującym się i szczegółowo wskazali na czym polegał charakter jego pracy. Brak jest, w ocenie Sądu, jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności zeznań w/w świadków. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków oraz zgodne z nimi zeznania odwołującego potwierdziły w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości charakter zatrudnienia i rodzaj pracy wykonywanej przez odwołującego.

Nadto z zeznań odwołującego, jak również z akt osobowych z okresu pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. wynika, iż tym przedsiębiorstwie wykonywał on pracę montera przy budowie rurociągów przemysłowych w głębokich wykopach, która to praca również należy do prac wykonywanych w warunkach szczególnych.

Pozostałe okoliczności sprawy uznał Sąd za bezsporne, bowiem nie były one kwestionowane przez strony. Również dokumenty przedstawione na stwierdzenie powyższych okoliczności zostały ocenione jako w pełni wiarygodne i prawdziwe.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. L. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie czy odwołujący się spełnia przesłanki do przyznania emerytury.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 z zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn.

Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z ust. 2 art. 32 cyt. ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Warunki przejścia na emeryturę przez wymienionych powyżej pracowników określa rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki: osiągnięcie wieku emerytalnego, wynoszący dla kobiet 55 lat, 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za wymagany okres zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. (§ 3 i 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku).

W świetle § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia zakład pracy stwierdza zatrudnienie w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okoliczności także w oparciu o inne dowody. Postępowanie w sprawach emerytalnych jest bowiem dwuetapowe, stąd też przed organem rentowym "sprawa emerytalna" ma charakter administracyjnoprawny, a w postępowaniu stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Na etapie postępowania odwoławczego sprawa o emeryturę - uprzednio administracyjna - staje się sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. Do jej rozpoznania stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, stąd też w niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków na okoliczność wykonywania przez odwołującego się pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornym w niniejszej sprawie było to, iż J. L. w dniu (...) osiągnął 60 lat życia i w dniu 1 stycznia 1999 roku posiadał wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat w tym 14 lat 9 miesięcy i 14 dni pracy w warunkach szczególnych, tj. od 5 stycznia 1984 roku do 27 grudnia 1984 roku, od 1 stycznia 1985 roku do 13 lipca 1986 roku i od 28 lipca 1986 roku do 31 grudnia 1998 roku. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Spór dotyczył natomiast wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności czy praca, którą J. L. świadczył w okresie od 3 marca 1980 roku do 31 grudnia 1983 roku w Zakładzie (...) w N. może być uznana za pracę, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Za pracę w szczególnych warunkach uznać należy taką pracę, która spełnia kryteria określone w przepisach w/w rozporządzenia Rady Ministrów – a mianowicie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach wymienionych w wykazie A lub B stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie z wykazem A, dział XIV, pkt 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że odwołujący się J. L. pracował jako spawacz stale i w pełnym w ww. spornym okresie.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe wykazało, że praca ta była pracą w szczególnych warunkach, a więc odwołujący się udowodnił, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku spawacza.

Nadto Sąd na podstawie zeznań odwołującego, jak również akt osobowych z okresu jego pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. uznał, iż J. L. w tym przedsiębiorstwie wykonywał pracę montera rurociągów przemysłowych w głębokich wykopach, która to praca również należy do prac wykonywanych w warunkach szczególnych. Zatem J. L. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera przy robotach wodnokanalizacyjnych oraz budowie rurociągów w głębokich wykopach, tj. prac wymienionych w wykazie A, dziale V, pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

J. L. na dzień 1 stycznia 1999 roku, tj. na dzień wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS posiada (łącznie z okresem uwzględnionym przez ZUS) ponad 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wymagany przez powołany wyżej art. 184 tej ustawy i tym samym spełnił warunki dla przyznania emerytury.

W tym stanie rzeczy, Sąd - na zasadzie 477¹⁴ § 2 kpc i wskazanych powyżej przepisów - zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu się J. L. emeryturę od dnia 17 czerwca 2013 roku.